El raor d’Occam.

(*segons en Carles Reig*.)

I ara prou d’aqueixa color.

Com diu el *meu* raor d’Occam, “*quan una historieta no va enlloc, talla-la d’arrel*”.

Espill on em miri sempre hi he vist el mateix ninot. I me n’he adonat com canviava. Cuc estrany amb la seua metamorfosi. Era petit i va créixer, era infant i es tornà vell, barbamec i d’allò més pelut — estrany animal, ja et dic. Tret que no era l’únic. Tots els altres bípedes de passatge, de vegades llampant, al rerefons, la mateixa transformació si fa no fot. Estranyes bestioles, tornem-hi, i (els de més d’entre ells, amb pocs exemplars doncs exceptuats) qui sap què es pensen que són, a part d’uns miserables curts de gambals qui s’empassaven les bestieses dels pitjors xarlatans.

Havia encès a l’hora de les notícies el televisor i aquell dia tenia la pega que m’hi sortís un d’aquells repel·lentíssims predicadors per als ignars sense remei. Ofenosos d’allò pus. Per dissort, és una obsessió meua. Em foten a parir. Això dels xarlatans de totes les supersticions (és a dir, religions) del món, sempre m’ha semblat la pitjor indecència de la societat — i mira que és indecent! Una manifestació tan estrident de la ignorància no hauria mai de merèixer cap mena de respecte. Hauria d’ésser anorreada de

naixença. Són pitjors que els bèl·lics, és a dir, els assassins, car, a part que els de més dels assassins són víctimes del xarlatanisme, i doncs, a part de cruels són uns imbècils, encoratges els no pas bèl·lics a obeir els bèl·lics més exalçats a llocs d'autoritat. Els fastigosos predicadors del xarlatanisme són doblement malèfics.

El més grotesc és que els predicadors contemporanis són incapaços d'inventar bestieses, llurs cervells xorcs i bacius massa limitats per a poder generar ni idees ni lògica. I l'únic que pràcticament no foten és de repetir les bestieses dels xarlatans dels anys de la picor. Bestieses il·limitadament bestials, com ara carns, d'ençà de molt de mil·lennis fetes malbé sense deixar pols, ara magníficament ressuscitades com estàtues copiades de pedres que s'esmicolaren amb el pas tot-destructor del temps. Bavalles avials de xarlatans qui és declaren "únic fill de déu", que diuen que "mon pare seu al tron daurat del temple celestial", que us calareu "la corona del viure" al "reialme del cel", on hom fotrà cap a l'altre cantó de la puta mort, tantost no l'espitxi...

Tot allò què vol dir? No vol dir re. Bretolades de brètols tronats. Bestieses d'ensarronador megalomaniac qui vol viure a la teua esquena, amb els teus calers i els teus treballs, com un paràsit inextricable, vivint, sovint prou bé, d'amollar només collonades a tort i a dret, sobre absurds mons inexistents.

I les putes penes "infinites" i "eternes" de l'infern. És pot ésser més malparit..., més abjecte, més abominable...? No ho crec pas!

Llegia per distracció una nova hagiografia de santa Georgette de la Tarantule i em fotia un panxot de riure. Historieta arxi-coneguda. Una xicota fornida per la natura amb esquers i enzes físics fascinadors, i, és clar, quan algun gran cavaller passavolant no picava, i se li atansava, i se la volia cardar, i ella volenters (és d'ella l'immortal exabrupte: "això de la virginitat és una gran putada!"), ella, dic, tota calda i molleta perquè se la cardés, el déu tot-poderós dalt dels núvols (homenot amb talents i manies a desdir) (de tots els déus — i n'hi ha per a donar i vendre — el més megalòman i maligne de tots), qui la volia (verge!) solament per a ell mateix, la metamorfosava en taràntula gegantina, de tal faisó que el cavaller, acollonit fins a la coroneta, la prenia per cap drac fastigós i la

travessava amb la llança de mig a mig. Quantes de vegades, la pobra santa, no va haver de patir el mateix martiri, el mateix suplici, calvari, la mateixa porquíssima mort, de veure's el cor perforat per llança de l'amant frustrat! I encara rai, pobra noia, que no rostien a les graelles "pels dos cantons, que estigués ben cuit", o no l'apedregaven, per diguem-ne aldútera, o qualsevol altra excusa, amb aquelles floretes mortíferes que eren les pedretes de la puta boja estúpida plebs. Tant se val. Per això es mereixia, cinquanta vegades o més, d'ésser al reialme celestial, que se la cardés incessant el tot-poderós més avariciós, amb el seu aparell sensacional, el millor dels voltants. Bon prèmit per a ella, collons! I quin bon exemple per a totes les donzelles qui aprenem aqueixes abracadabrants veritats als parvularis! I amb allò torno disgustat al món ronyós de la pròpia infància, en el reialme feixista imposat pels invasors, on l'únic que aprenies, sota la fèrula mal-geniüda dels frares de merda, perversos criminals, eren tot de bestieses similars.

No vull anar-me'n a clapar amb la gola amargant, pensant en aqueixes vils larves qui fagociten cervells podrits. Soc un element optimista, qui sap, ara que tot solet ha arribat a vell, es morirà satisfet de saber que tota aqueixa merda de món corromput el deixarà per sempre més enrere, i que es rabejarà en la inexistència més escleta i esclatantment neta de no ésser. L'ésser havent estat, ah, llas, un absolut desencant.

Quan el borrallut botxí ha feta la seua feina, es complau (dic jo) a atipar-se amb un bon sopar, i llavors a jeure amb la consciència d'haver complit. És a dir, una miqueta com ara jo, qui, xiulant al llit, em trobava amb el seny més complit que no mai. Mai no m'ha calgut aparellet de ràdio que m'adormís orquestralment ni molt clàssica. En tinc prou xiulant-me les melodies més plaents i apaivagadores.

Parlant d'empelts sobtats de nous trets al caràcter, de canvis abruptes de tarannàs i aspectes, i doncs de metamorfosis o transformacions dels cossos...

De petit, durant set anys, amb un reeixit esforç de voluntat, esdevinguí gos.

Era un gos de llargues orelles i pelatge blanquinós. Si em veies en la meua posició preferida, a causa de l'escorç, creies que el meu cap era massa gros comparat amb la resta del cos. El cap, i el colze dret, cal dir. Car la posició era la següent… Estirat cap per avall al seient del darrere del cotxe de mos pares, em repenjava a la lleixa de ran el vidre de la finestra d'arrere, i ajeia el cap damunt el braç dret plegat, i amb l'ull esquerre obert (el dret el duia tancat, amagat pel braç on repenjava el cap), esguardava tot el que s'escolava darrere el vehicle, arbres, cases, animals, persones, d'altres vehicles, esdeveniments normals i anormals; mai no esguardava endavant. Això traïa el meu caràcter. Efectivament, he estat un home qui mai no ha cregut en l'esdevenidor, en el futur — només en el passat. El passat existeix. El futur no existeix. Esdevenidors, no saps mai si n'hi haurà o no. Més que més, que la meua qualitat de gos observador, lànguid i apàtic, letàrgic i intel·lectual, qui sense melangia, sense recances, sense emoció, estudia la història ocular, és a dir, tot allò que existeix fredament, es veia reforçada per l'atribut característic del gos bon ensumaire. Quan em treien fora a cagar i a pixar, flairava el passatge de cada altre gos qui havia passat pel mateix trajecte on passàvem, i podia afigurar-me'l perfectament, fos qui fos, gos, gossa, d'altre pixaire o cagaire, i escatir-ho com qui diu tot del personatge, sexe, salut, energia, idea… — en un mot, no podia pas flairar què s'esdevindria en un futur inexistent, quina mena de flaires hi hauria un eventual endemà.

D'ací que digui que no hi ha mai re davant. Que tot rau i roman enrere. Que no cal mai capficar-se pel que vindrà.

Car no pot vindre mai re. Les metamorfosis no són planificades per endavant. S'escauen i prou. Fes-te fotre si no n'estàs prou satisfet, i si n'estàs, millor. Els optimistes qui esguardem enrere sabem que tot està dat i beneït, pastat i cuit. Fica't a jeure i perd-te en el passat. Rabeja-t'hi, espectacle fantàstic, tot si ha esdevingut manta vegada. Episodis repetitius, alguns dels quals molt interessant, fins i tot per a un temperament abúlic, que és el temperament que cal per a assaborir prou la cosa.

I al capdavall què una ànima? Una ànima són homuncles en càpsules, ara n'ix un, on adés n'eixia un altre; quan n'ix un de nou, el qui hi havia a escena torna a recloure's a la seua càpsula; cascun

d'ells esguarda enrere amb ses ninetes d'època, ses mil·lenàries pupil·les, i és conscient que guarda al propi sarró veres memòries, memòries per a sucar-hi pa; un pa sòlid, no pas mai imaginat.

Remotes adversitats, onades constants de turbulents oceans de tragèdies devastadores, et dugueren a la follia, i tanmateix de què et serví...? Enfollires debades. Dissipació evasiva, però inútil. No t'estalvià pas gens ni mica de patir la malaltia màxima de la dolor repatània.

I com reaccionares? Esdevingueres desafiador de jerarquies, un penques qui no pencava, i te'n foteres dels tripijocs dels botzinaires somiatruites, i d'altres malignes adoradors de la mala fe, i te n'adonares que tot anava de cul, que l'engranatge del bressol on l'esfèrula, on hom vivia, ja no deia ni ase ni bèstia, que anava a empentes i rodolons, i que queia i requeia encepegant-se al mateix clot, fins que, caient un postrem camí, les crosses totes esbarriades per terra, massa emprenyat, se suïcidava a adients cops de crossa, i que els empresonats a l'esfèrula hi perdien tostemps bous i esquelles, per molt que volguessin i dolguessin, i aleshores per comptes de relapses (que collons, tu!), es declaraven guarits i conhortats fins a la coroneta, i s'ho deien fent conya, i tanmateix esdevenia veritat, llurs carcasses òssies es reviscolaven, i es gronxaven atlètiques, repenjades, amb urpes goludes com les dels bons alcavots, a les romanents estructures, i que, baldament fossin a trenc d'ensorrar-se del tot, el present era el present, i era l'únic que comptava, desertors irreductibles de la quisca contínua que és la realitat, i no hi anaven amb agres i magres lamentacions que mai no han servides de re, ans es fotien a cantar-ne les glòries indiscutibles d'antany, quan tots havíem esdevinguts, no pas latents, ans autèntics patums i panjandrums i dominàvem el territori.

Aquest era el tremp que calia adoptar per a cada situació. Car si saps, des l'instant mateix on et neixen, que t'han parit en un femer, en un infecte bordell, en un indesxifrable garbuix, te'ns pel cap baix, o a tort i a dret, dues opcions, et fons balbament al femer, o esdevens tàvec, borinot, mosca collonera... remugant lliurement pel fúngic borrissol o pèl moixí fungós (boscs de prims tentacles de monstres microscòpics), gaudint dels fems, car, després de tot, què més hi ha? Si hi és, és el millor que pots (i has) d'emprar. No

existeix l’impossible, carallot!

Home so qui passa per una plètora de metamorfosis... Metamorfosis a betzef. Tantost passatger pletòric per aquest món, com passatger patètic. Tantost carregat d’absurds nelets, com completament lliure de cap ridícula emoció ponderosa. Tantost àngel banal i sense consciència, com animalot amb fers instints.

Passatger enllunat. I és que, a vint-i-dos, vaig veure sortir la lluna de l’entrecuix d’una dona qui esguardava, tota presa, un televisor nocturn. Entrí a casa llur (i dic ‘llur’ car la dona eixarrancada no era pas sola, era amb el seu home, i el fill més gran), vaig entrar-hi, dic, per l’escletxa de sota la porta de fora, en forma de cuc diminut, i m’arrosseguí llavors damunt la catifa amb prou lentitud, i alhora disfressat de molt tènue borra de pols. Un cop a frec de vagina, ensumant pels voltants de la flairosa vulva, o sia, els llavis del cony, el cony ell mateix badallà enormement, i la lluna, tota rodona, n’eixí com un coet; m’espetegà a un ull (el dret), i en romanguí enlluernat una bona estona (pel matí me n’adonava que l’ull atès havia esdevingut de vellut), i amb aquell ull llunàtic, oimés, ja no hi he vistes mai pus sinó follies incalculables. Amb l’altre cal dir que n’he vistes menys; n’he vistes pler, però no pas aitantes com amb l’altre.

Per comptes de fer-hi de sorge pelat, quan m’enganxen per força a l’exèrcit, hi faig d’infermer, on, a l’hospital improvisat, sota incert tendal, hi esdevinc repetidament sodomitzat pels impotents moribunds, la flonja quasi-cardada essent llur darrer ‘aür victoriós’, pobrissons.

Tot s'escolà com una exhalació. La vida és tan curta i alhora, perplexament, tan ràpida. Cada episodi, cada transformació, cada disfressa, raja pel broc gros mai estroncat. I qui se’n fa cinc cèntims d’estalviats a un raconet de la memòria? I quan cal despendre’ls? Suposo que quan ets a trenc de mort, aleshores les imatges et salten al davant, sense ordre, tant se val com, a la babalà.

Contorsionista en sòrdides pregones caigudes, que prou hauria volgudes cadències, davallava, a la pista o arena, pel laberint hemorroidal, que agafava sovint tombs transgressors que et feien

tastar inferns de glaç o flames de glacera, i a la fi reeixia tanmateix d'eixir per l'anus arnat. Havent reaparegut estalvi, nu i sense eines que m'ajudessin, i el públic havent-se'n rigut sense gaires recances, car em prenien, al circ, per clown seriós, de qui les cremades a la pell i el degoteig del greu cadarn al nas, no eren sinó feixuc i xaró maquillatge, i al capdavall em demanava si els aplaudiments no eren més forts perquè una certa proporció dels aplaudidors intuïen que, si feia aquella feina tan degradant, era perquè en la vida real em moria de fam.

M'ajec a la fosca, vora les fètides gàbies, i esguardo amunt. Estels al cel de la nit han esdevinguts com ara lluentons arcaics que ja no reflecteixen prou, llur llum s'apaga sense remei — estels esmorteïts, tocats de mort, moribunds — aviat el cel serà per sempre pus tot negre, la celístia fosa d'empertostemps.

I el solitari idiosincràtic habitant, de qui la fascinació pel que sos ulls descobreixen de bell nou en la foscor absoluta l'habilita a viatjar als mons primitius on la posteritat no existeix, on el present és perenne i no hi ha re més, romandrà vigilant que re altre no s'encengui enlloc, i fos cas que provoqués un foc d'infern que cremés definitivament el full negre de l'univers.

Desxifrant ideogrames per als veïns m'havia guanyada una reputació d'erudit casolà que no em mereixia, car les meues interpretacions eren intuïtives més aviat que no pas magisterials; l'únic que passava era que allò que no podia omplir la meua escassa ciència, ho omplia la meua imatgeria, la meua imaginació. I si no era ver (exacte) el que deia, s'hi devia aproximar prou que tothom ho trobava de seny. Em trac de la màniga, doncs, com qui diu, tot un sumptuós sistema d'interpretació de l'escrit.

Tot escrit és al capdavall efímer, de manera que la teua interpretació és el que compta. En traus el suc que pots (que saps) i fora. Tot escrit és com fruit que esprems i en acabat el llences a les escombraries o al femer (segons). Els solcs sublims que jaqueix cada sessió d'ardu treball amb allò escrit, són solcs a la mar que de moment semblen sublims, i quan s'apaga la claror, no sols fa estona que han desapareguts, d'altres solcs (més o menys brillants) venien a substituir'ls (palimpsests). Els escrits s'esborren sols. Tot record

es fon. Tot crema. Tot és foc (Heràclit?).

Res no roman, tret d'un regust (qualques vegades) que durarà allò que durarà (no re). L'únic que importa és això, tu rai, diverteix-te d'intèrpret (torsimany) i no te'n fotis cap pedra al fetge. Diguis el que diguis, tard o d'hora serà veritat, i no hauràs mentit. La mentida és impossible car tot allò dit (com l'escrit) esdevé veritat (una veritat efímera, com tot l'existent) a un moment o altre de l'eternitat. Tu tranquil, zero culpabilitat. Tot existeix. Tot desapareix. I en paus. Com cal. Univers imperfectible. La seua caòtica dimensió un mirall per als nostres cervells, o al contrari, un mirall dels nostres cervells, miralls limitats, com l'univers que conceben. Som l'univers, caòtic, efímer, fungible, enfollit. Tot-poderosos impotents. Hom vol i dol i no pot. Cervell (univers) sempre desconfit. Desconfita final de tot l'existent (paroxística nèmesi).

Germans del gèrmens. Per al temps i la natura totes les existències s'equivalen. Espurnes de la mateixa flama d'un dels focs que tot ho crema.

Si per als optimistes, qui, com ara ecfràstics, propugnen que "la vida és una beutat", hom es demana que els deu semblar ésser la mort. "*La mort — la pera!*" diuen.

Fotrem goig. Tants d'universos com cervells que els conceben, que els contenen — extingit el cervell, l'univers a fer punyetes. Per això que el cel ens sembli caòtic. I no sols l'univers, les petites escenes de cada dia — visitava a ca sa mare la xicotella de quatre anyets, a la qual duia tres nues nines roses i rosses, i com se n'enamorava!

Mes, enmig de la nit, tornant, es veu, d'un iniciador sojorn oníric a les esferes estratosfèriques on, unànime, el brutal ucàs del seu exili al món de les descobertes horroroses del viure la jaquien desfeta — la sorollada — esclatava en plors.

"Què tens?"

"Cesta n#t ho hagut s#x..."

"Què dius, què xafalloteges?"

“Cesta n$t ho hagut s$x amb un pr$ncep ros.”

“Aquesta nit has hagut sexe amb un príncep ros…?”

“I les meues tres filletes novelles són de races mixtes! Això vol dir que no soc rossa, que dins la meua sang n’hi ha, barrejada, d’horrorosament impura!”

Endurem la llarga agonia damunt la llosa, i, sota la mateixa llosa, hi païm molt més llargament, infinita, la mort.

Se li començava de corcar el crani, senyal d’incipient maduresa, i amollava un prodigiós doll de furibundes imprecacions, de renecs apresos a qui sap quines clavegueres — un pap, el seu, ple ja de dolgut greuges.

I, furtiu, s’instal·lava el matí, i eixíem dels llimbs angoixants de la nit, i fèiem la deguda gimnàstica, esdevinguts de bell nou esperançats embrions, i ens rabejàvem en les llaminadures que espigolàvem, bri a bri, de la taula del menjador, servit per pencaires servidors, segurament curts de gambals, i esclavitzats fins als molls, de qui els universos eren per a nosaltres inaccessibles, inabordables, inassequibles, i inaprehensibles, de matisos inèdits, esotèrics, que només podíem potser tractar d’endevinar a miquetes pels signes exotèrics de llurs confuses fisonomies.

Tret que, fisonomistes molt dolents, cada visatge ens era una mena de façana prismàtica, és a dir, la llum que projectava hi era calidoscòpica, i no en treies ni cap ni peus. Tothom un altre enigma. I el seu univers, pitjor. No pas, és clar, que valgués mai la pena, de ficar-s’hi a desxifrar’l ni poc ni molt.

Com a tota bòfia, al capdavall, de què els serveix, als servidors, un cervell? No et cal cervell per a seguir les ordres dels malignes buròcrates de dalt i de matar orbament i a betzef. Un cervell l’únic que fot és disfressar-te la realitat, car tot univers creat per cervell (i qui sap si n’hi ha cap no pas creat per cervell) és fals. Entesos? Tot univers és fals. Per molt criminal que siguis, la realitat sembla ésser molt pitjor. Tret que qui som nosaltres per a resoldre re? A l’univers

de veritat (si n'hi ha cap), ni a cap altre, a part doncs del propi, on la nostra flameta tímidament espurneja, no hi pintem ni merda. Això t'allibera totalment. Així que tu, rai. Apa i amunt! Tu ves fent, sense por! El pitjor (néixer) ja ho duus gola avall de fa anys. D'ara endavant, tot és davallar, davallar, i no gaire més.

Fenys no veure l'última horror que se t'atansa, i així vas tirant quatre dies més. Fènyer t'empara. Tothom feny no veure la veritat, altrament no t'expliques les cobejances, les enveges, les gelosies... Passions de pobres capsdecony.

Tot el 'voler quelcom o altre', quan en realitat no hi ha re, tot 'quelcom' és cosa vàcua, buida, de seguida espletada fins a l'exhaustió pel pas de les hores. Tot allò que era etern, cordons que en fa, de segles, que desapareixia totalment del mapa. No hi roman re enlloc. Tot allò que et sembla encara veure és tanmateix fantasia, ficció. Inexistent. Més val que no vulguis re altre, car rere la façana d'allò fals, l'horror se t'exposa, nu, i la visió és insostenible, aviat anorreadora.

I ara? La rigor de la pluja i el vent em feia plegar el paraigua per a emprar-lo de bastó que m'ancorés a terra, mentre avençava imprudentment per la planúria inhospitalària, on els cràters dels volcans s'impacientaven i semblaven voler disparar, tot gaudint-ne d'allò milloret. Llurs laves lleterades gitades amunt d'ençà del forn a l'infern de l'esfèrula.

Als peus, tremolosos de la terra que tremolava, unes pessigolles folles se m'aixecaven, com les pedres que aixecava el vent huracanat. Trobava falagueres les pessigolles, però no prou perquè rigués, i que, en riure, obrís la boca massa, on qui sap què m'empassava sense voler, car tot semblava volar pel voltants, ocells morts, i mamífers del desert, arbres sencers (desarrelats de qui sap quantes de milles lluny, car ni als horitzons s'hi albiraven encara boscs ni si de cas matolls d'oasi extraviat), i rocs, àdhuc, de mides excepcionals.

I llavors entres en zona boirosa, i no t'hi veus de dos pams lluny, i fas tasques de detectiu per a escatir on vas. Més et valdria esperar que l'espessa fumera d'aqueixa boira exacerbada que s'espesseeix

gradualment, s'esbandís amb el vent tanmateix esbiaixat, i pitjor, arremolinat.

Fútil trempera aleshores que t'agafa quan et traus el flascó de mam del butxacó, i hi perceps, al broc, el carmí del pintallavis de la meuca, amb la qual jagueres (no pas?) l'altra (quina?) nit.

Aviat passàrem fam. La dona, qui era qui controlava els diners, havia perduda la xaveta, i es feia embacinar a tort i a dret.

Anava a ca mon pare, el melangiós, i li manllevava uns rosegons, amb els quals em feia, a la seua cuineta mateixa, unes 'sopetes de la padrina', que em cruspia amb delit. Llavors s'esqueia que la seua gateta havia parit, i es disposava, encara més deprimit, a assassinar, com de costum, tota la cria — sis gatets preciosets. Li vaig dir que pobrissons, ja me'ls enduria en una bossa, i els portaria a cases diferents que segurament contents que n'estarien de pujar'ls i esquerar'ls.

Per comptes de què, és clar que, amb la dona, ens els cruspíem tots sis. La dona em deia la vida és bona; no recordo pas haver menjat carn més tendra ni saborosa, noi; d'on l'has treta? M'he hagut, li deia, de prostituir, per haver-la de pagament. Potser ho podria també fer jo, em deia. Li dic, vols dir? Què vols dir? em diu, que he perduts tots els encants? I es pintava les orelles per comptes dels llavis i es ficava les arracades al nas, i els sostenidors davant darrere, i les calces per barret, i la perruca damunt davall, i sortia, esperançada, a fer de meuca, i, és clar, malament rai. Tornà feta molt més parrac que no sortia, i sense mica de teca. Això de l'amor romàntica, vaig deduir, només duu, si doncs no pas a tragèdia, si més no, per cap baix, a la més fastigosa absurditat. Passions i amors, *ecs!*

Per qualque impertinent curiositat, m'he ficat a aquell cenotafi gens faraònic, gairebé imperceptible entre la rocalla; hi entrava poruc, i escarnit per endavant; segurament cap tribu de pestilents errabunds se'm foten a riure tantost no m'albiren fent passets tan prudents ni escagassats. I llavors, és clar, només em mancava allò altre. Soc a dins palplantat, i una paràlisi em pren; terribles sotracs de terratrèmol ferotge; fa feredat de presenciar com tot no s'esbalça i

mou a la babalà; desavinences entre tots els elements interiors, això rai, una munió; les coses s'estavellen (i penetren i rebutgen) elles amb elles, i s'entre-trenquen, sense cap mena d'orquestració; amb tot allò, sobre, un fenomen eixordador, com ara si un ombrívol ogre gegantesc i cuirassat trepitgés, titànic, a gran velocitat, el terra on la tomba ben buida i escurada no rau; hom s'aferrissa al vertigen general, rodant com roden els torniols, i tremolant amb els estremiments de sòl, que ara es forada i ara es torna a omplir d'enderrocs tot sol; hom no lluita pas contra els mastegots de la brutal intempèrie; hom els entoma, llambresc, com peix qui excel·lís a esquitllar-se de l'ham que traspua maldat amb els múltiples ulls de l'aigua que el folra.

Quant a l'ogre, això altre. Quan el sisme s'encallà, poguí-la veure. Era ella; m'ho recorda, tot i que no calia pas, soc la Francesca de cal Botinflat, la qui et venia els enciams i els bròquils quan érets petit. Tret que se m'aixecava escorxada, per a fer més por encara. Caic per un instant al fangar de les esgarrifances i els desficis. Estic interiorment tan trasbalsat com si hagués presa una bona glopada de la ruà que tenim a l'estatger; fort vomitiu que, sobre, fa cagar.

He tornat fora, a l'aire lliure, lleugerament impressionat. Quines coses que et trobes a certs cenotafis massa amagats, fora de circulació per massa d'anys! Potser que no t'hi aventuressis gaire, gaire sovint.

Episodi aquell que em duia al mateix espai on encara era adolescent i em vaig trobar ja amortallat, i al fons de la trinxera on em cobririen ara mateix d'argilosa brutícia, i m'aixequí fent sincopades tentines, com ara pretensiós fantasma de bruixot triomfant, i impel·lit com cap torsimany a inventar equivalències de l'anant a les palpentes i del si fa no fa, els diguí arcans mots massa policroms i restrictius. Sense comprendre'm mica, cap dels sorges qui em sebollien romania del tot intacte emocionalment, i els de més fugien esglaiats a mort, però d'altres, tres o quatre, més acollonits encara, em ventaven esfereïts cops de pala que esquivava amb pulcritud i alacritat, de tal faisó que les palades se les fotien entre ells.

Amb un ventall de ventar cendres en ventava.

L’apocalipsi havia estat una situació força cruel — *com si ens calia més crueltat al món, malparits!* Tota aquella merdegada de cavalls esquelètics, amb quatre lleigs miserables datspelcul cadavèrics colcant-los, era d’allò més carrincló — a part tots els supersticiosos idiotes qui es morien de por. Em va atrapar cagant rere un matolls, i quan els incendiaren, car arreu on passava l’horda apocalíptica hi calaven fastigosament foc, vaig sortir cordant-me i només havent-me amb prou feines torcat. Aquella putada que em feien els aberrants brètols a repel·lent cavall famèlic encara els la dec. M’ho pagaran eternament. Abjectes per sempre. Podrimener mal enterrat.

Què era ara aquella claror al racó fosc de la cripta? Les parpelles, de sobte molt nervioses, em parpellejaven còmicament i em feien veure pampallugues, com si la divina aparició de la femella idònia, ragués rere vels que qualque suau ventijol incessantment no bellugués. De sobrepuig, subjugat per certes emanacions del seu cony i aixelles, em trobava, de sotamà, gruixut de baix, a l’estratègica cruïlla que fan el tronc i les cames, i alhora força envigorit de ronyons.

Un escarabat verd lluent sallà remorejant llavors entre nosaltres i em distragué. Quan torní a esguardar l’extraordinària beutat, els vels s’havien envolats, i ara raïa perfectament quieta, com molt admirable estàtua. M’hi atansí, gairebé reverencial, diria, i assagí de tocar-li el maluc esquerre amb un tímid ditet. La paquidèrmica meravella foté un bot horroritzat i m’etzibà encontinent un mastegot que no fotia mica riure; era com si l’estàtua de carn tingués nogensmenys la força del marbre. Em freguí els ossos de la carota, ara segurament vermella com un tomàquet madur, i no creguí que re hi fos romput, tot i que mal, rai.

I llavors riguí també jo ensems, exhilarant rèquiem per als trets del meu visatge tan poètic, que enamorà tantes de donzelles amb les quals, en odissees abruptes, hom s’esvaeix en les boires venecianes i en les seues velles encara se n’envaneix com un pobre carallot.

Soc, li dic, el vell paleontòleg Roure Vilòbit, antic descobridor de pelleringues i ossots de saures traspassats fa una animalada d’anys.

L’aparició no em contesta. La seua llum es va fonent. En un no re es

confon amb la foscor del racó. No em conformo amb no veure-la més. Vaig palpant entre les mòmies encastades al mur tot fosc; de tronc o de bronc, alguna d'elles es tornarà a encarnar. Només li caldrien unes quantes d'adients injeccions. Com fèiem amb certs dinosaures reviscuts. I potser, agraïda, em voldrà i serà la meua companya en la xacrosa senectut, o, al contrari, ofesa pel miracle mal vingut, em mastegotejarà, com sé que prou en sap, i l'espitxaré gloriosament, fet un ossari irreparablement esbarriat. I ningú no es prendrà mai la pena de renèixer'm gens.

M'enfilava per la gola negra al fons d'un sarcòfag sospitosament buit. Pels negres túnels, tumults a túmuls, tumefactes fosforescents espectres alçurats em barren tot avenç...

L'aferrissada lluita de certs elements de la meua família per a tornar a trobar la identitat d'avant-guerra, bé que bestialment admirable, sempre m'ha semblat, de debò, sense mostrar-ho gaire per a no ofendre innecessàriament ningú, una pèrdua d'energia. De què serveix recobrar re, si indefectiblement, amb quatre dies més, s'ha de tornar a perdre, i aqueixa vegada definitivament? Condemnats ostatges a l'oblic reialme dels resurrectes, no hi fareu gaire la viu-viu. Els saigs de l'anorreament que us caurà immediatament hi campen sense obstacles. I quan aqueixos hauran acabada la destrucció vindran els pròxims. La història és això. Desfeta rere desfeta. Les onades mortíferes, anihiladores, no s'aturen mai. I re no és segur a cap història tret de la destrucció final i el foc que tot s'ho menja.

Tornem enrere. Els extremistes del plaer i del patir, tant els riallers com els ploramiques, doncs, cobejaven més i més rúpies; i era normal que als frugals i entenimentats ens posseís un amarg ressentiment envers llur capteniment, un capteniment que balafiava àdhuc el mateix oxigen del món, quan ells, els epidèmics destralers, ho fotien tot damunt davall, amb la natura violada a mort sistemàticament, per a omplir uns bagatges (els llurs) de tota manera ja curulls. Simptomàtics boigs, afegien a llur vici adquisitiu el de l'exhaustió de les fonts de supervivència per a tots plegats, inclosos de retruc ells mateixos, infeliços suïcides dels més desgraciats mai cagats per prostituta mare. Quan eren infants s'esplaiaven amb llumins. Amb això gairebé ja està tot dit.

Líric a contracor, havia pertangut durant uns anys joves d'idiotesa inherent, a la massa virtuosa cohort de pardals follets, qui pertot i tothora descobreixen indicis, com ara el Tit Vil·lus, el qui computa incorreccions en el lluminós engranatge de la bona llengua, indicis, dic, de mala praxis entre la població ambient.

Com m'era degut, sempre en sortia escaldat i amb la cua encara mig encesa com cruany o cremall.

"Ei, tit; tat!"

"Tat, tu."

"Com anem? Et veig pansit. Mala jeia?"

"Pèssima."

"I doncs?"

"Com em veus, exànime."

"Tan greu com això?"

"Què vols? Ànima balba. Les llambordes que menaven al panteó, fet únicament de dens ciment (monumental aberració arquitectònica) i que allotjava les despulles diferentment podrides dels irònicament apellats 'immortals' morts (en general plepes vàndals i assassins, golafres i vanitosos, i abassegadors — xurma, púrria indecent), van clafertes d'insectoides homuncles, molt irascibles i pugnaços, però impotents, els quals has d'anar ostant doncs a puntades, si vols arribar mai viu al retrògrad peristil, amb una estàtua ambigua, de difícil elucidació, de n'Heraclítoris entre les columnes de sota el porxo d'aquell sinistre magatzem d'avariciosos cadàvers..."

"Això somiaves?"

"Creu-me, no hi ha somni ni miratge que valgui. O ho vius o no. La resta és embolicar la troca, afegir etiquetes trenades per un grapat o altre de masturbatoris jerarques papissots, mestres tites llepafils de

la filatèlia, no, de la com se'n diu? la terminologia, la lexicografia… la retòrica, la sintaxi, l'elocució… àlgebres aberrants per a la llengua, impediments del bon parlar, cargolaments del pla llenguatge, ombrívoles vaporositats lingüístiques, empescades. sense que ningú no els les demanin, pels frustrats lligamosques de les apòfasis refractàries, pels senils neuròtics retorcedors de les empudegadores retòriques… Bombolles si fa no fa exòtiques de l'eruptiva gramàtica… Cal ésser tanoca per a perdre-s'hi, nocions buides d'importància, sense vàlua, o amb vàlua fiduciària, que és el mateix. Les frases s'entenen o no, la resta interpretativa és brutícia encastada. Cal netejar de tota brossa el sentit del que diem. Tot allò entenedor és obra mestra; tot l'incomprensible escombraries, fragments boigs de xerrera decandida, enfonsada en el caos."

"Escaties qui eren de veritat els com n'has dit? el homuncles insectoidals?"

"Admiradors sentimentals dels 'grans homes' sebollits al panteó, crec; idiotes enganyats en llur més tendra edat a creure en els imbècils bel·licistes, s'absorbeixen en idil·lis precoços i d'ençà de llavors declinen fins a ancorar-se definitivament en la reacció i el feixisme. Llavors mateix passaven molt baixos, estrepitosos helicòpters militars, amb quin goig no els adoraven i queien alhora en fats orgasmes. *Repel·lents!*"

"Doncs malament rai, noi. Què hi fem encara immersos en la fútil esfèrula, nosaltres, els dels front colossal per a un cervell inexhaurible? Els helicòpters en roden damunt… voldrien evidentment aterrar-hi, fronts vasts i plans com pistes d'aterratge. Reben mentrestant, per comptes, en llurs desconfits intents, massa a prop i tot, el plugim… els capellans… dels nostres inoïbles blasmes… molt càustics… que els fan malbé el tapís de costós metall de llurs crostes, o closques, o arnesos… i com en pateixen… patològicament… n'acaben tots taral·les…"

"No cal que te'n riguis. Fotent-te'n, no vas gaire lluny d'osques… Per a ells som els infidels, teca a convertir, i si això no, a eliminar. En aquest món hi som de massa."

Fou llavors on, aquèn del son, bafarades d'escumes o bromeres

boiroses d'àpats llunyans s'esvaïen enrere, i tot d'una em trobava enlluernat pels nets paisatges de la infantesa, amb ocells falaguers qui t'afalagaven amb dolços afalacs de refilets semblants a veus de mares molt amoroses, no pas gens com els gossos bavosencs i reganyaires qui estrafeien les veus dels dracs qui et roseguen ja, de bon començ, les cames, mes on, sobtadament, les brutícies ho assaltaven tot, oh desolació, les aigües de les sèquies i de les fonts amb bombes argentades, de les quals eixien els raigs més límpids i que feien els millors pans, ara pudents i impotables, els ocells morts, i els insectes, tot degut a les fàbriques i màquines del viltenible galliner, malalt de la més fastigosa de les passes, la botifleria; botiflers enverinadors qui reien les amenitats de l'horda repel·lent del reialme perpètuament enemic; l'horda invasora, llurs brutals rebequeries d'homicides nats, a qui, sortits ara fa poc de la garjola més severa, encara els cueja les impressions de les transgressions sofertes, i voldrien, a tornajornals, aplicar-les, multiplicades per mil, a llurs víctimes propícies.

I tu? Un doll, un enfilall de coets elèctrics et pugen per l'espinada; tot eren prolegòmens; i paties una altra aventura inversemblant, la de caure per l'esvoranc interestel·lar on arribes escapçat; escapçat del cap (és clar) i els quatre (o cinc) membres, amb un cos doncs mesell, no gaire diferent del de la mesella larva; i ara ofereixes a ningú l'incoherent comiat (sense mots ni gests), car ja et veus mort, tu, l'irrellevant, qui, tanmateix propens a la concòrdia, tota contesa entristint-te, t'havies vist únicament aculat a la contínua subversió anònima. Un desafiament perpetu que maldaves per acomplir, i que, de cops acomplert, trobaves fenomen indesxifrable, car arribava indefectiblement l'instant on res ja no servia de re.

Prehistòries histriòniques que mereixen l'observació. Les mares amoroses. Llurs lluços bullits, i pomes bullides, quan el malaltet queia (massa sovint, ai, llas) emmetzinat. Això són records molt més com cal per a la pau d'esperit, és clar, que no pas les horroroses hordes dels invasors i llurs destruccions irreparables, dels quals més val no voler-ne saber mai més re.

Amb estòlida unanimitat, les crues àrdues maquinacions de l'aurora en la seua ascensió són, estranyament, el ressonant catalític perquè tota l'esperitada plebs entri en vertigen, i es foti doncs en oscil·lant

amuntegada barreja, rabejant-se en el tumult i en el risc palpable de fotre's a accelerar en vehicles que llavors van de bòlit.

L'estàtic ho veu tot passar i se'n fot creus; no se'n sap avenir; quin balafiament de tot gènere!

Tots i tot som subproducte, tots i tot som formats i informats a guisa de fortuïta casualitat. Fenelles a la geometria de l'espai s'obren i tanquen com esfínters, i s'hi filtren, quan es baden, o simplement baden, els ingredients materials que formaran l'individual element, sia persona o cosa. Per això cada cosa i cadascú són tan interessants d'estudiar, per als qui tenen prou paciència per a estudiar el que sigui, un subjecte o altre, malaltia que jo per fortuna no pateixo.

Per això tot ho jaqueixo anar a mig camí, o àdhuc a tot just emprendre; què hi farem, tasta olletes de mena, i qui dia passa, any empeny; hi ha massa coses i persones a estudiar per a estudiar'n mai cap. Filosofia per al qui s'autodesconfeix d'entrada, i en acabat, autodesconfit, s'hi plau, i com més anem, més. Ésser no ningú sempre farà menys mal que omplir-se d'ésser. El pes deu ésser, de tan feixuc, escruixidor.

Ara us ho diré. Hostils bolets, sortits aparentment d'enlloc, fabricats per les arbitràries obertures de les fenelles amb romanents desil·lusionats de matèries disperses, se m'han engargussats i, sota llur influència, gravito devers les filagarses més fàcilment manipulables de la bestieses teològiques que corren entre els espècimens més pecs del món, esdevingut doncs escombriaire pòstum, qui escombra i neteja els més fons dels llivells d'un cel hipertrofiadament amorf, com el vastíssim celler d'un mític ogre barbablavenc, amb tot de cossos d'assassinades dones (milers i milers, a pèrdua d'ull) clavades pels murs com bous d'escorxador.

Petjades errabundes, tot esporgant amb la mangala punxegudes maleses, em duen a trenc trencadís de perillós precipici; ja em veig perpètuament hostatjat al fons de la llunyana vall, quan la carcassa se'm revincla, refusa d'enfonsar's de moment; això és viure un dia rere l'altre; del precipici de la nit negra, eixir-ne encara si fa no fot viu; i l'endemà tornem-hi, fins que el precipici se'n cansarà, i d'una glopadeta més extraordinària no se'ns engoleix, per molt de greu

que ens allò ens hagi sapigut.

I ara el ja prou boterut llast narratiu s'enfeixugueix i s'enlletgeix amb l'afegitó de nombrosos clergues, de qui la superstició febril és un altre misteri de com creix la irracionalitat àdhuc en els més il·lustrats espècimens.

Els clergues, et surten de trascantó (qui sap com s'ho ensumen que l'esdeveniment s'ho val) com verinosos bolets d'improvisat cràter d'infern.

Per exemple, per la mateixa escarpada costa dels meus antics passeigs, disposàvem de les cendres (fules) de la vídua de l'holandès, i, amb l'agressivitat d'un altre mol·lusc extint, nogensmenys se'ns esmunyia, finet, un capellà primet a assaonar-li, sense que ningú li ho hagués demanat ni pensaments, les més ortodoxes exèquies, amb abstractes precs envers els imaginats monstres '*de dalt de tot*', enllà segurament de tots els universos, on deuen raure (els maleïts monstres), absorts (qui sap) en rumiar quines altres putades no fotre'ns, com si suposadament no ens n'haguessin fotudes prou.

La vídua de l'holandès en realitat no era vídua ni tampoc morta. Ella i l'holandès havien causat, sense voler, un accident on una esbojarrada al·lotella d'uns sis o set anys, trencant una cantonada, en patinet, a tot estrop, se'ls foté de sobte sobre, davant mateix del cotxe. En haver-la colpida, i no veient testimonis enlloc, feren marxa enrere, i, evitant el cos, continuaren (massa esverats) conduint (conduïa ell). L'holandès, antic diplomàtic, posseïa encara passaports de variats estats amb noms només aproximats al que ara emprava. La vídua Updike es vengué la caseta, eren veïns meus, i l'home fou declarat mort per un seu amic metge, qui llavors, al crematori, canvià el nom d'un mort amb el nom corrent (un altre de ben comú — és veu, car no ho sé pas del segur) de l'holandès (ara esdevingut d'una altra nacionalitat, em deien). I així (la defunció) comptà en el papers que comptaven. La vídua mentrestant vingué a viure amb mi. Com ara de caritat, encara que de calers en tenia molts més que no jo, i em pagava. Quan un temps raonable s'escolà, la vídua malauradament també traspassà. Traspassà de mentides. El mateix metge amic llur la feu cremar de nom, i la vídua se n'anà

furtivament, amb passaport trucat (diplomàtic), a una de les illes, qui sap quina (no pas jo, ni ho xerraria mai si ho sabés), del Carib o voltants. Però tot això és una historieta tot passant, d'aquelles que et tornen a la memòria. Sense més importància per a ningú més. La meua complicitat, un simple acte de justícia. Hi ha infants (i pares) a qui els manca més d'un bull — són extremadament imprudents. Qui la fa, la paga. Qui la feia, en aquell cas, com en tants d'altres, era la víctima. Als qui els ho feien fer (per força) (o per la força de les adverses circumstàncies), no els haurien pas de fer pagar mica. Tret que és clar que la injustícia mana. Massa sovint paguen justs per pecadors.

Mes deixem-ho estar. Com dic, les abstruses sublimitats que hom diu bo i escandallant els sòlits destrets i estretors de l'actualitat, no serveixen sinó per a trenar vanes retòriques. Massa de punyents escàndols no són sinó remarcables casualitats que tant podien haver-se escaigudes com no. Les cofoies reverberacions impulsades pels assidus xafarders dels mitjans de comunicació, voltors de còrpores infames, amb ulls furiosos de tempesta geomagnètica, i urpes i becs delerosos de furgar a les impredictibles nafres o afollaments d'altri, són fútils vescoses escumes repel·lents que cal escumar, si doncs vols que l'autèntica teca que bulls no se t'espatlli del tot.

Joc de daus del destí, l'estada a la casa d'orats se t'acabà de pet; t'hi trobaven de trop, no pas perquè no fossis boig — segons ells, perquè no n'érets prou — ah, i sobretot perquè a aquells qui et pagaven l'estada, per a tindre't l'estona ben lluny i tancat, se'ls estroncaven inopinadament els fons.

Tractat amb esplèndid despit, et llencen als contemptibles llops del defora; elàstic, assoleixes tanmateix, amb benaurada escaiença, els cims ombrívols on el càndid ivori de la teua ànima s'esgrogueeix inexorablement, i passa, com el teu mateix cervell atès pel flagell (d'allò més ordinari) dels vasos sanguinis encallats, a la tremolenca foscor dels morents cruanys on ta vida s'enfonsa i extingeix. Ets foc despès.

Visqueres un instant en el súmmum de l'heterodòxia per a desaparèixer comunament com cap altre qualsevol. De boig, a allò

de més normal…

En un altre dels teus abjectes viatges a l'autumnal més enllà, et cregueres encara lànguid heroi, qui, sense l'ajut de fàrmacs ni relíquies, ara s'estava, com qui diu rabejant-s'hi, llaguiant dalt de tot del podi, en el procés de romandre a l'aguait, no fos cas que li caigués mentrestant cap altra ganga — elegies, elogis, brillants registres d'osques i de xifres, tant se val què, quelcom o altre d'afegitó, de propina — ençà de l'infinit bategós oceà, allèn doncs dels confins de l'hemorràgia cerebral, amb què llavors els fixos àvols trets del seu visatge potser se li omplissin d'una satisfacció més solemne, amb ressons de final absolució, abans d'esdevenir esborrat, com tots els altres herois qui penosament maldaren per fer-se un lloc a les memòries dels naturalment molt oblidadissos epígons.

Quina última desfeta, pobre desgraciat!

Sovint es perd un clatellot, o cap vergassada o tret, tot passant entre i la xurma, o simplement la plebs, i te n'adones en acabat, sorprès, que ets tu qui te'ls trobaves; és clar que ignomínies i atrocitats te les trobes pertot.

Xarlatanisme de tèrbols verosos cadàvers de mal bargany exciten els ignorants pertot arreu, i esdevenen terriblement intoxicats — nerviosos, dogmàtics, fanàtics. Llavors, incrèdul, sovint rac eteri, delicat, encantat — una vergonya d'espècimen, demanant-me com podem haver arribat a aqueixos extremismes d'idiota rematat.

O amb la teua meravella de crani irrigat per procuració, com el del sàtrapa, per les sangs de moltes de remotes i de recents víctimes, raus meditatiu a la voreta del golf, i a pleret se t'instal·la davant teu la novella (enèsima) invasió — tot de metàl·lics horitzons amarinats per bàrbars, qui de prova, comencen de disparar.

Intrusos, o botxins d'ocasió, qui l'únic que foten és d'empènyer't (t'ajuden a caure) abissos avall.

Si vas a urgències, t'hi trobes, d'hostes, lloros afalagadors, sotmesos a esclats d'arcades, i a bleixos feixucs, i a estranys gemecs, les

subterrànies vibracions breus dels quals els denuncien com a creatures artificials, collita amarga d'entitats apedaçades, salvades dels escorxadors, i relligades i re-adobades a la babalà.

Amb banals subterfugis, et responen amb el silenci si els demanes raons, i t'abandonen, drap brut, quan, en una exhalació, sense recança, es perden en les tendres neus dels corredors pintats de blanc tot de fresc, jorn rere jorn, per a amagar-ne, crec, els estigmes de sangs i merdes d'entranyes de desesperats malalts descartades llençades, musclejant, part damunt l'espatlla, sense gens de compliments, ni amb mínims miraments.

Recordes amb dolç enyorament quan t'impressionaven certes manifestacions (que ara saps ventisses, passatgeres, desviacions del recte seny, per causa d'atzarosos mals contactes al cervell), certes manifestacions misterioses, dic, de freqüents (i infreqüents) mals averanys, com ara quan els mateixos ulls (font del més acurat saber) t'enganyaven, i albiraves als cloquers rellotges rodons, blancs i blans, i sense busques, com els ulls dels certs orbs, els quals rellotges, amb una segona llambregada, et trobaves que on hi haurien d'haver les busques, ara hi havien els ossos escamarlats d'un obscè esquelet sarcàsticament rialler.

Sàvies garses i d'altres llumeneres devien (i potser encara deuen) trobar trivials els cronològics mecanismes amb què semblen moure's els prodigiosos garbuixos que són les galàxies, de qui els exuberants gambuixos sovint acolloneixen el genuí vident, o simplement l'expectant espectador atansat a l'ull de la ullera, entre els quals em comptava, algú, un altre no ningú, qui no hi pescava re, ni que no hi ha entès mai re, i que tot — per exemple, i per a començar, la mateixa existència de les esparses o nombroses (qui sap) molècules reclutades per a estructurar, i fer rutllar, i fer perir, els objectes, les coses, inclosos els cossos — el deixava aclaparadorament vençut, noquejat, esterrossat, titellesc…

Més val que ho reconeguis. Un altre titella ets per les adverses circumstàncies promogut a existir — propulsiu t'hi llences, dura realitat de la vida que escanya de por tota cosa vivent, susceptible a ésser menjada o emmalaltida per qualsevol altra existència, colossal o microscòpica, i que et qualla les substàncies de la teua més íntima

essència, i el dilema se't presenta cada jorn, vulguis no vulguis — cal encara perseverar a sobreviure, o abandonar una lluita de tota manera perduda abans de començar…? (Del que t'hi trobis), cal segurament esprémer'n el suc, mentre el suc sigui prou saludable i satisfactori, i tantost el suc no es torni repulsiu i nociu, saber plegar, si pots, en harmonia i equilibri, i si doncs no pots, malament rai, tot i que el patiment et venia destinat d'inici, i sempre ho duies present, darrere o davant, per les perifèries o orbitals voltants de la consciència.

Quina merda, oi? I tota la pretensiosa decoració d'aqueixa merda, què te'n sembla tanmateix? Vana ostentació, però què hi vols fer? No hi ha re més; tira envant; per ací no se t'hi ha perdut re. Ens mareges, esgarriacries, esqueixagrues, *bah*. Bandejat.

Entre una altra matança entre 'famílies' de gàngsters, essent l'únic qui ha romàs viu, havent-me amagat sota un banc de ferro on totes les bales es fotien un fart de rebotre, i doncs on tota la meua família hi deixava, que jo sàpiga, la pell, fugia en acabat, entre la polseguera i l'eixordador silenci, amb els minsos estalvis a la butxaca, i esdevenia, per indrets llunyans i miserables, gairebé a la intempèrie, anònim i malvivint-hi. No pas que em deguessin, els assassins de la meua família, haver mancat gaire, després de comptar els morts, car també sabien que (de la família) n'havia estat exiliat per infidel a l'estricta deontologia del gangsterisme — havia perpetrada la impudència, comès el tort inversemblant (i imperdonable), de negar-me a assassinar sense més ni més — amb un esperit bèl·lic insuficient, una agressivitat sanguinària que deixava molt a desitjar — i em declaraven membre bord, i havia doncs esdevingut encontinent estranger a casa llur — tret que aquell dia hi era per a mirar d'enllestir-hi (sobretot a llur favor, és clar) enrevessades qüestions de legalitats econòmiques.

Quan els estalvis se m'acabaven, havent transcorregut tanmateix un temps considerable, volia tornar a la meua cambra, a l'immens gratacels — una cambreta amb finestra, rentamans i vàter, a més de la tauleta i l'armariet — i el llit, és clar — i, tot i que encara en duia la clau, havia oblidada la porta. No la trobava enlloc. Anava amunt i avall, pis rere pis, i tot al llarg de corredors circulars que no s'acabaven mai. Demanava als pocs qui hi trobava per allà si m'hi

podrien potser adreçar. Els qui m'eren diguem-ne mitjanament afables, no en sabien borrall. No m'havien mai vist ni entrar ni sortir d'enlloc. Els qui — dones de la neteja, o planxadores, i conserges i guardians — podrien haver-ne sabut si més no els encontorns — a quin pis, a quin corredor — malèficament no volien parlar; àdhuc mostraven, uns quants, una animositat, de la qual no en podia escatir ni l'origen ni la raó. En casos com aquest sempre m'hi he trobat. La gent acollidora és ignorant, la maliciosa no et respondran o no et diran mai la veritat.

Romanguí a les escapces, torní al carrer, mai més no trobí els meus papers. Amb els anys, el massiu gratacels mateix fou enderrocat, per a fer-ne un altre de més aclaparador. La 'família' enemiga nostra fou eliminada al seu torn per una tercera 'família', enemiga llur...

I així anar fent.

Me'n record que, no sé per què, m'atansí un jorn al mausoleu de la meua 'família'. Sense cap mena de sotrac emocional, n'admirí el moblatge tombal, amb àngels i miracles i ximpleries semblants, i en llegí les mentides lapidàries, llur 'generositat', 'devoció', 'integritat', 'dignitat', 'humilitat'...

Amb impotència, què en dedueix, i millor, n'indueix, hom, de tot allò escrit? Ociosament i desimbolta, els qui paguen els escriptors d'hagiografies per als dignitaris més criminals, per què ho fan? De què els serveix? A qui enganyen?

Desolat, m'adreç vers on l'astre es pon entre conflagracions sempre ominoses. El futur és intocable. Amb re (que fotéssim o jaquíssim de fotre) no serà alterat. Per moltes de mentides que propaguéssiu, allò que per astres i planetes és escrit al cel perdurarà — i els vostres pamflets de merda, torcaculs passatgers.

Esdevingut gran general del nostre exèrcit, debatíem a casa la propietat de rebre una caixa de bombes atòmiques, en cas d'urgent necessitat. Els vaig dir que no hi havia lloc per al debat. Que com a gran general havia, per obligació, d'afegir-me al mecanisme de defensa que ens hi obligava, i encara rai que la caixa era proporcional al lloc que li podíem atorgar, car hi havia grans

generals que de caixes en rebien de molt més grosses, i els qui vivien en palaus gòtics, de múltiples, dues, tres, quatre i tot, de tal faisó que podien, sempre defensivament, anorrear en un bleix un munt de poblacions gairebé alhora. Qui sap per quines estretors no ens veuríem obligats de passar. Qui sap. En malaurada avinentesa d'implacable setge. Qui es vol llavors expectant boc propiciatori? Cal ésser immensament desgraciat per a tindre la fastigosament masoquista vocació de màrtir! I què me'n dieu de la sempre oberta possibilitat de passes, pestes, flagells, invasions... Amenaces planetàries o solars... Cada vegada una fi del món perllongada i dolorosa... Quan la cosa és podrida vol un tall net. I tant. Què millor doncs llavors que una mort sobtada, sense més ni més? Les sobtades són les millors morts. Dolors i penes i fastigs estalviats, com dic. I exigus patètics comiats. De tan exigus, inexistents. Tot plegat, com dic, atots irrebatibles. Sense cagarel·les. Tot hi són avantatges, amb unes bones bombes atòmiques al rebost del baix al celler. Evaporats, cremats no pas en efígie, ni en pira pudent, ni ploramiquejant claferts de dol per la pèrdua de l'harpia de torn... Sense allargassats greuges que dissuadeixen tota mena d'eufòria, àdhuc la duta pels xampanys i les mescalines... Plus... un espetec sobtat, i bona nit! El teu petit pessic d'existència, tot un goig espectacular, de vàlua immensa, pel que ha durat. Has esdevingut tu mateix molt esplèndid foc artificial natural. La teua natura llums instantànies de colorit espaterrant. De sobrepuig, la teua vida ara sense la necessitat de veure's llescada pels folls acudits de l'atzar, entre daltabaixos i malalties, i crims fets i entomats, ni amb fatídics tombs inesperats, les veritables propietats de gairebé tots els quals són d'angoixós infortuni. No em digueu que tot no són sinó beneficis. Per comptes de plànyer-vos-en, vull que us en xaleu; qui pot dir que té a casa a la seua disposició l'autèntic remei de tots els mals? I quan en facin de butxaca, cascú de vosaltres us en regalaré una, així que tots contents i eixerits, som-hi!

I heus ací una altra cosa que tampoc no sabia... No sabia que era tan reprensible de flairar conys que, sota les faldilles, se't lliuraven a la inspecció; què podies adduir en ta defensa quan et fotien cop de paraigua, o cridaven la bòfia, o els brutals auto-nomenats guardians de la moral se't fotien damunt? Que érets metge o guaridor...? I si et deien guaridor de què? de conys...? Què responies? I si llavors feies com feia i te'n pensaves tot d'una una de nova, i els deies, és que...

és que per metempsicosi esdevenia, de gos, home, i atàvicament, no hi puc fer més, atret, sol·licitat, per una força major, divinal, i me'n sent poderosament persuadit, a captindre'm com adés no ha gaire; és comprensible, oi? No em direu que no sou prou religiosos per a creure en la transmigració de les ànimes? Els conys em criden com els parallamps els llamps; hom és a mercè dels poders místics que ens magnetitzen esplendorós cel avall; fora d'heretge voler-hi lluitar en contra, les coses com són; hom no fa sinó complir el seu destí, i així fer punts a favor per a la transformació novella, que s'atansa veloçment, que ja tenim tots plegats a tocar, car la mort de cascú què lluny pot romandre encara? No re, en un tres i no res ja la tenim damunt; i qui sap què em tornaré; pareu compte a fer-me gaire mal, potser en una altra vida tot propvinent us hauré de fustigar de mala faisó. Ai com rebreu!

“Arrere, saigs satànics! No gosaríeu pas, per la mort de déu; no gosaríeu pas batre'm mica! No profanaríeu pas la meua santa obedient pusil·lanimitat, la meua feblesa canina de l'assidu (celestialment comandat) ensumar, si em puníeu com maleïts descreguts! Ai de vosaltres en vides posteriors! Pòstumament transformats, ben merescudament, en cucs repel·lents interminablement trepitjats per botes ferrades!”

Sapiguéssiu que (com podeu albirar, amb ulls clars, si plens de bona voluntat us m'hi atansàveu gaire), em romanen osques irreparables, solcs inesborrables, a les galtes, de tants de petons rebuts; soc massa atractiu, sobretot per a les harpies lletges com esternoptíquids; alhora que em petonegen, els polzes (esperons màgics d'agòniques fractures i de sinistres encàrrecs, politja pertinaç que de tota tebior no et desempallega, i que del volcà arterial et fa emanar el zel roent del magma), els polzes de llurs urpes duríssimes se m'enfonsen a les caròtides i em buiden el cor. És aleshores que, com muricecs, fan cap les vampiresses, a petonejar-me el coll, és clar, una per banda. Les dues darreres són foragitades, després de tipes, per les pàl·lides làmies, quinze o setze, qui, per torns incessants, se m'amorren al sexe infantívol d'orfenet, alhora que em funyen les natges amb llurs mans sedoses i calmants, i que doncs mai no m'espatllen del cos cap element. Au, sacres preciositats de molt amatents goludes làmies, quantes d'innombrables lleteredates aigualides no us m'heu empassades

senceres, i a glops oïbles com els ecos que retrunyen a les oïdes dels bellíssims quiròpters!

Com qui, constant, fuig, sovint t'abelleix sobretot de petjar la immediata llunyania — et vols sempre lluny, sempre a frec d'aquella distant misteriosa tremolor dels inestables horitzons, de llur assumit, intuït, escalf que et renovellarà l'ànima, un remot escalf del xaloc que com ara se'ls filtra (als horitzons expectants) per les ascles i les esquerdes, per les quals alhora hi entrelluques l'oasi perdurable d'una altra felicitat d'aventura harmònica i reeixida. I emprens la caminada.

—Quan hi faràs cap?

—Em sembla que mai, horitzons inabastables, sempre fugitius. Allò és estrany. I et corregeixes.

—Et corregeixes?

—Per qualques saons.

—Quantes? Una? Dues?

—Cap, no em corregiré de debò mai. Em corregirà la mort, fent la seua tasca inevitable. Finit llavors tot l'inversemblant, i tanmateix simbòlic, emblemàtic, embolic. Al capdavall tornaves a la nítida claredat de l'eternal foscor. La vida, brevíssim incís simètric. On tot comença, tot s'acaba. De nit a nit. Designi, vull dir, disseny, simple d'allò pus. Hom ens ensarronava sense que calgués. Pallasso. No li calia pas de fer veure la feinada. Res de neguitejar-s'hi tant. Tots els *ufs* fada pantomima. Malparit. Fos qui fos. Matèria corrupta i corruptiva. Merda per a ell.

Santó de trucalembut, arribava al plat fort de la meua absurda disquisició quan la tempesta esclatà. Tot fou esglais quan els vidres es trencaren i tots els llums es fongueren i l'escalfor de la calefacció desaparegué. El vent huracanat s'ho enduia tot part endavant. Sortia fora, repulsiu bruixot i, amb buida xarona eclesiàstica pompositat, persuadeixo la no gaire estètica tempesta de fer millor, collons, tu — per exemple, de clavar'm sensacionalment un llamp a

la puta coroneta, fastigós albardà carrincló.

Els arbres arrencats queien a munts, i allò era no cal dir summament perillós; els infants encara de pit es desesperaven i ja volien eixir d'un món tan advers tot volant a tall d'ocells — ocells d'altra banda qui espetegaven rebentats pels murs més resistents — i et demanaven (els infants, sobretot femelles) obscenes qüestions, com ara per què no et podien xarrupar el dit gros del peu, i era alhora dia de votacions, i les persones qui feien cua per a lliurar llur vot queien les unes damunt les altres, i s'asclaven els cranis i es trencaven els membres, i les teules, i teulats sencers, volaven pels aires, i els morts qui rodolaven n'hi havia de més en més; vaig córrer cap al castell dalt l'alt turó, car sabia que als ondulats prats que hi menaven hi mancaven totalment els arbres, i no hi veia una ànima als voltants, tothom amb por, és clar, de veure's endut un cop atrapats pel vent encara més furiós a les alçades, i amb cada ràfega salvatge, m'ajeia pla, que no se m'endugués, i m'arrapava a un quer massís, i era a les envistes del castell, quan damunt una de les elevacions del prat que com he dit onejava abans de fer cap al sòlid llunyà edifici romànic del castell, hi veia colls de girafes que semblaven lliures i atansant-se, com si correguessin cap on era; fins una miqueta més endavant no comprenia que les barreres del zoològic del castell el vent les enderrocava, i ara era massa tard, les bèsties més carnívores ni carnisseres ja m'eren com qui diu davant, i se'm llençaven reganyant damunt — tigres, hienes, lleopards, panteres, lleons — per sort el vent esdevingué aleshores encara més boig, i bèsties ferotges i famolenques, i santó esparracat, volàrem ensems.

Pels aires, escaujàvem vastes distàncies i escandallaven les pregoneses, i ens sabíem als llimbs d'on ningú no en surt viu; per això, sense més formalitats, ens enllaçàvem i fèiem cadena serpentina, i el vent no ens estavellava de morros a terra, ans ens tractava com estel de volar, i quina patxoca no hi fèiem, eren segurament, vists de baix, espectaculars, forníem una meravellosa manifestació natural als pocs sobrevivents que encara rodaven part de terra, els quals devien pensar si ens havíem doncs begut tots plegats l'enteniment, car què passaria quan el vent amainés de debò...? No pas que no anéssim restrets (no pas cagats) de por; allò volia dir que ens les pensàvem totes comunament, de tronc, i entre

tots trobàrem que, si doblegàvem a bocins la filera fent-ne com qui diu esglaons, els de dalt de tot podien anar baixant d'un en un fins a incrementar l'escala aèria per la part de baix, fins que el primer de tocar a terra estrebés el segon, i així tot seguit fins que tots tornéssim a trepitjar prat, i llavors cascú qui s'espavilés; els soldats del castell, per comptes de llençar-nos dards o bales, ens encoratjaven perquè reeixíssim en la nostra empresa impossible, i n'hi havia qui ja devien parlar de miracle, i alguns em devien donar tot el mèrit, com si amb allò ja esdevenia gairebé sant confirmat, i es demanaven si, en massa, no haurien de votar per mi, tret que la idea no havia estada pas meua, ans d'un dels onagres més eixerits de la cadena que enjòlit, com dic, no dic pas que no fes, vista de baix, bonic. Una visió per a la memòria, amb la qual, merda, tu, tallaré d'arrel.

(*Fi.*)